

בעלעוועטערס, שרוב העולם קשה עליהם הדבר להיות נזכר צו שלא לצל לידי יחוד, וכי הדבר קשה עלי עד למכזיב הא ישראל קדושים הן ואין זיהוין צזה דדבר שאיסורי מפורש בתלמוד ופוסקים, עד אשר נפל מילתא דעשתאי ואמרתיו להניע הדבר לפני רבותי וחברי מה שאדמה לומר צזה, ללמד זכות בדבר זה, הגם שמתירא אני מחברי וכל שכן מרבותי, מ"מ לא מנעתי לחקוק הדברים להיות כתלמוד הדין בקרקע, ובפירוש אני מתנה שאין דברי אלה אמורים אלא אחר שיסכימו עמדי רבותי וחברי צזה.

דאלה הדברים שעלתה ברעיוני צענין זה, חדא דלא מצינו איסור יחוד רק במקום שהוא רשות היחוד, אבל ברשות הרבים אף שידוע שצברה"ר זה לא מסתובבין רק פריזים דלא מועילים להציל על איסור יחוד, כגון במקום שהוא חוץ לתחום וצבצת ויו"ע שאין לחוש דלמא איקלט לתמן ישראל, לא מצינו לחוש משום איסור יחוד, וע"כ צ"ל דצינודן זה אמרינן ג"כ דהמקום גורס, וכיון שהוא רב"ר שצוברים ושבים שם לא תקיף ל"י יצרי, וא"כ לכאורה הו"י עלעוועטערס שהוא מקום מוכן שילכו ויצאו צו רבים לכאורה נידון כדין רב"ר, אכן יש לחלק צזה, דמ"מ צאותו בזמן שנוסע א"א לעצורים ושבים להכניס שמה, וא"כ עדיין מנין לנו להתיר צזה יחוד.

אמנם לענ"ד נראה לומר אף דאין על העלעוועטערס דין רב"ר ממש, מ"מ דין פתח פתוח לרב"ר חית ל"י, דהדברים נוטים לומר דאין עדיף מפתח פתוח לרב"ר דאין חוששין צו משום יחוד, דאף דגם שם צפשוט מייירי שאין עוצרים ושבים מצינים שם כל שעה, מ"מ מכיון שהפתח פתוח לרב"ר אינו מקום מיושב ואין לריך לחוש צו משום עצירה, והה"י בעלעוועטערס לכאורה אין המקום מיושב שיגרה ה"ה"ר לעשות מעשה עצירה מכיון שכל רגע ורגע עומדין ליכנס צו.

עוד הי' לענ"ד ללמד זכות, דהנה התה"ד צבי"ר רנ"ג מדמה איסור יחוד דהטעם הוא משום דתקיף ל"י יצרי, לשור המועד דהוי ג"כ הטעם דתקיף ל"י יצרי, וכיון דגבי שור המועד היכי דחזינא דחו לא תקיף ל"י יצרי לא לריך למיחש, ה"ה גבי איסור יחוד היכא דחזינא דלא תקיף ל"י יצרי אין לריך לחוש משום איסור יחוד, ואף למה שהשיג הע"ז עליו צו"ד סי' קל"צ היינו דוקא בצופן שצסחם העולם יש צכה"ג תקיפת יצרי"ר אף שזה היחיד ילא מן הכלל, וחזינא דלא תקיף ל"י יצרי, אפ"ה אסרינן גם לזה היחוד, דאמרינן מקרה בעלמא הי', וצאמת אינו יולא מן הכלל

מילתא דלא שכיחא בצופן דכחיים על הדרכים שמעיר לעיר אין לריך יותר שמירה מצחוק העיר, ולפי"ז הדין טחן דמוטיל קטן וקטנה כמו שמוטיל צחוק העיר.

אולם צעיקר הדבר מה דפשיעא להו לכל הגדולים הנ"ל דלענין יחוד ישראלית עם כותי מוטיל קטן וקטנה להציל מאיסור יחוד, הדבר תמוה דמדברי החוס' צפ' אין מעמידין (דף כ"ה ע"ב ד"ה לא לריכא) דהקשו שם אמאי לא מוקי מתני' דאוסר לישראלית להתייחד עם נכרי אפי' בצופן שיש עמה חטוקות דכה"ג צישראל שרי עיי"ש, משמע דפשיעא להו להחוס' דלגבי נכרי אין מוטיל חטוק וחטוקת, ועטם הדבר הוא לענ"ד פשוט דלגבי נכרי איכא למיחש אף שהישראלית לא תתראה, מ"מ יאטם אותה דחשודין על האונס ואין חוששין משום קטן וקטנה, משא"כ לגבי ישראלים אין לחוש, רק בצופן שכולל לצוא לידי פיתוי, וצכה"ג שיש קטן וקטנה לא תתראה להתפתות אליו מחמת אימת קטן וקטנה, בצופן שלענ"ד אפי' צחוק העיר לא יוטיל קטן וקטנה לגבי עגלון נכרי, וכל שכן שאין מוטיל על הדרך, וצאמת מלאתי כן צדברי היש"ש צשילחי קידושין סי' כ"ד עיי"ש.

אמנם שצ ראייתי היות דהדרכים הגדולים שכהיום הזה הן הנה מלאים עוצרים ושבים הלך ונסוע צלך ושצ הכה והנה צוודאי דין רב"ר עליהן ונחשצ כמו העיר גופא, וא"כ לנסוע צדרכים הנ"ל עם קאר אין צו יחוד דהוי כנוסע צחוק העיר וא"ל שום שמירה מאיסור יחוד.

אכן כל זה לנסוע עם ישראל כשר, אבל לנסוע עם נכרי או אס ישראל פרץ ציחידות אף שעל גוף הדרך אין לחוש וכש"כ, אבל מ"מ צזה שהוא נוסעת עמו מוסרת עצמה לידו שיוכל להוליכה לכל אשר יחפוץ, והואיל והן חשודין לצוד נשים מתחת בעליהן כשהן צידן צוודאי אסור לנסוע עמכן בצופן זה, דיש לחוש דלמא יסייענה למקום סתר צלי ידיעתה או צעל כרחק ויעשה שם מה שלצו חפץ, אולם אס יש שחי נשים גדולות דאז לא חיישינן לאונס וכש"כ צבי"ר צבי"ר לכאורה א"ל לחוש אפי' צכה"ג, ול"ע.

ה

אם צריכין להזהר "בעלעוועטערס" משום איסור יחוד עכ"פ עם ישראל.

היות וראיתי שאחד מהדברים הכי קשים להזכר ציימתי אלה הוא ענין איסור יחוד